

ganske smaa og lette, fuldstændig afpillede Grankogler, og ovenpaa Resterne laa et lille Oplag af nye, endnu uberørte Kogler. En nærmere Undersøgelse af Affaldet viste, at det var Musene, der havde taget sig denne Frihed.

I ANLEDNING AF ARTIKLEN »BETRAGTNINGER OVER JAGTLOVEN«.

Hr. Overlæge Helms har i Foreningens Hæfte II 1910 i en Artikel »Betragtninger over Jagtloven« bedt Medlemmer af D. O. F., der tillige var Jægere, om at udtale sig om nævnte Artikel. Skønt jeg ikke er Jæger, beder jeg dog om Plads for et Par Ord.

Hr. Overlæge Helms foreslaar i Artiklen bl. a., at alle Fugle af Finkeslægten skal være fredede hele Aaret, og at den nuværende Undtagelse i Jagtloven: »Finker og Dompaper efter særlig Tilladelse fanges i November—December« udgaar.

Jeg vil som Fugleven gerne have Lov at gøre Indsigelse mod de Bestræbelser, der — navnlig fra d'Hrr. Jægersmænds Side — stadig gøres for at forhindre, at Stuefuglevenner har Lejlighed til at holde Fugle i Bur.

»Dyrplageri« er ofte Hovedordet ved disse Bestræbelser, men tror da nogen, at der er Dyrplageri ved at holde en Fugl som Stillidsen eller Dompapen eller Grønsiskenen i Bur, Fugle, der efter faa Ugers eller Dages Forløb bliver saa tamme, at de med stor Lyst æder af Haanden, og som synger af Hjertens Lyst og forplanter sig i Buret?

Der findes ganske vist Smaafugle — forholdsvis faa — der hører til sarte Arter, som ikke befinder sig vel i Fangenskabet, men disse Arter holdes overhovedet ikke i Bur; Fuglehandlerne fører dem ikke, da Publikum naturligvis langt hellere vil have en stærk, livsglad Stillids i Buret end f. Eks. en Svale, der vilde dø i Løbet af Timer og rimeligvis forinden have slidt Fjerene af sig i Buret.

Og selv om man vilde undlade at lade Fugleliebhaverne have den Fornøjelse at holde Fugle i Bur, maa man erindre, at der mangen en Gang er gjort Videnskaben og Fagornithologerne Tjenester af samme Liebhavere.

Hvad Kendskab vilde man f. Eks. have til mangfoldige tropiske Smaafugles Væsen og Yngleforhold, om ikke Fuglene var

holdt i Fangenskab og bragt til at yngle der; mange Vildfarelser er berigtigede ved Fugleholdet — f. Eks. ved Ædelpapegøjer, hvor man tidligere antog den grønne Han og den røde Hun for 2 forskellige Arter.

I den sidste Tid har Fuglehold oplyst om Væsen og Yngleforhold ved den nyopkomne sodbrunhovede Dværgpapegøje, og Spørgsmaalet om, hvorvidt den rødhovede og den sorthovede Goulds-Amandine er to selvstændige Arter eller Varieteter af samme Art, undersøges af Fugleliebhaverne i Øjeblikket.

Med Hensyn til Finkerne skal jeg blot i al Beskedenhed bemærke, at jeg personlig meget nødig vilde skilles fra dem — jeg har i Aarevis af Interesse for Arvelighedslæren opdrættet Bastarder mellem Finker og søgt at finde avledygtige Bastarder for at fremskaffe Bastarder af højere Led, ligesom jeg foretager Sammenligning mellem Æg, lagte af Bastarder, og Æg, lagte af de respektive Stamformer, og jeg har saaledes i Aar i Hæk haft 40—50 Finker og Finkebastarder.

Og selv om jeg, hvis Jagtloven blev forandret, som Hr. Overlæge Helms ønsker det, nok kunde skaffe mig det tilstrækkelige Antal Fugle selv, vilde jeg dog være afskaaret fra en Del af det Materiale, som Bastardopdrættere i Ind- og Udland nu forsyner mig med.

Langt snarere vil jeg gaa den modsatte Vej af Hr. Overlæge Helms og tillade, at flere Fuglearter med Tilladelse maatte fanges — f. Eks. Fugle som Rødkælk, Munk, enkelte Mejsearter o. fl.

Morsomt nok kan jeg ved Omtalen af disse Fugle vise, at Burhold af disse ogsaa kan være af ornithologisk Interesse:

Som bekendt har man ingensinde set Rede og Æg af Mejsen »*Parus pleskei*«, og da den kun forekommer i Egne, hvor baade Blaamejsen og Lazurmejsen opholder sig, er mange af den Opfattelse, at »*Parus pleskei*« er en Friluftsbastard (i Smag med Raketløvs) mellem nævnte to Mejsearter — men Bevis derfor kan naturligvis vanskeligt leveres.

Fuglen er af Udseende og Størrelse som en Melleform af nævnte 2 Mejsere. Ved at holde en Blaamejsehan i et stort Bur sammen med en Lazurmejsehun er det imidlertid — saa vidt jeg ved kun een Gang — lykkedes at faa Bastarder derimellem. En af disse Bastarder er i min Besiddelse, og ved Sammenligning mellem et i Naumanns tyske Fugleværk værende Billede af »*Parus pleskei*« ses en stor Overensstemmelse.

Ved Henvendelse til Hr. Prof. Jungersen ved Zoologisk Museum blev min Bastard sammenlignet med udstoppede Eksemplarer af Blaamejse og Lazurmejse samt flere Illustrationer af »*Parus pleskei*« (Museet ejede desværre ingen Eksemplarer af *Parus pleskei*).

Der viste sig da særdeles stor Overensstemmelse mellem min Bastard og Illustrationerne, kun havde Illustrationerne en Smule gul Farve, som Fuglen manglede. Hertil maa bemærkes, dels at Fuglen var ung, og dels, at Illustrationer af Fugle ofte er tilbøjelig til at lægge for stærke Farver i; i hvert Fald er nogle af de forholdsvis faa Eksemplarer af *Parus pleskei*, der er fundne, opdagede i Fuglehandleres Sendinger af Lazurmejser, uden at Fuglehandlerne har opdaget noget gult hos dem, og i hvert Fald enkelte tyske Farvebeskrivelser af *Parus pleskei* nævner intet gult.

Som det vil ses, har man altsaa ved at holde Mejser i Bur kunnet, om end ikke bevise, saa dog støtte Antagelsen om, at *Parus pleskei* er en Bastard. Og, forbydes det at fange Fugle som Stillidser o. lign., vil det næppe nogensinde lykkes for Fugles Vedkommende at faa Mendels Love efterviste, thi et nogenlunde stort Materiale af Fuglebastarder faas ikke, naar Finkerne fradrages, og det maa huskes, at endda er ikke 1 af 100 Finkebastarder brugelige, idet de næsten alle er ufrugtbare.

Til Slut blot en, maaske overflødig, Bemærkning:

Næstefter »Dyrplageri« hører man nu og da fremsat, at al det meget Burhold fjærner saa mange Fugle fra det frie, at det tynder alt for meget ud — Paastanden er selvfølgelig taabelig, idet Antallet af f. Eks. burholdte Stillidser kun er en latterlig lille Brøkdelt af en Pro mille af Stillidser i det frie.

O. DYRHAUGE.

Naar der i »D. O. F.'s Tidsskrift« for Fuglenes Vedkommende skal anstilles Betragtninger over Jagtloven, forekommer det mig, at vi Fuglevenner uvægerligt maa opstille et Princip, som vi bør kæmpe for og fastholde til det yderste: nemlig de nuværende Arters Bestaaen og Muligheden for, at nye Arter ad naturlig Vej kan finde Boplads her.

Dette Princip kan ikke opretholdes, saa længe der er noget, der hedder Fredløshed hele Aaret for ikke at tale om Præmiering for Udryddelse. Gang paa Gang er det paavist, at det væsentligt er Fredløsheds- og Præmieringssystemet, der har ud-

ryddet adskillige af vore smukkeste Fuglearter, og skal vi derfor haabe paa, enten at vinde nogle af disse tilbage, hvad der vel desværre kun er liden Udsigt eller dog bevare, hvad vi har tilbage, maa vi hævde foranstaaende Standpunkt.

Der bør derfor ved Diskussionen om Forandring af Jagtlovens Bestemmelser fra vor Side kæmpes for, at der gives alle Fugle en — om end begrænset — Tid, hvor det dog er muligt for nogle af dem at faa Yngelens Udclækning fuldendt, med andre Ord, at der er en Tid paa Aaret, hvor Nedskydning og Giftudlægning er forbudt. Og efter min Mening maa denne Tid hellere sættes lidt sent og ophøre noget senere, end omvendt, idet det, humant set, er mindre oprørende, om Æg, selv stærkt rugede, gaa til Grunde ved de gamle Fugles Ødelæggelse, end at de store og udvoksede Unger, der endnu i Uger trænge til Forældrenes Hjælp for at faa Føden, skal dø en ynkelig Hungersdød.

Jeg kan derfor ikke være med til, at der fra Fuglevennernes Side opstilles en Paragraf som Nr. 1 af Hr. Overlæge Helms, nemlig: Ikke fredede: Kragefugle, Graaspurve, Skarver, Heirer, Spurve- og Duehøge, Vandrefalke.

Dertil kommer, at Begrebet »Kragefugle« er endnu mere omfattende end i selve den gamle Jagtlov. Hvad forstaar Publikum nemlig ved Kragefugle? Naturligvis Ravne, Krager, Korn-Krager, Skader, Alliker, Skovskader, Ellekrager og Nøddekriger. Men det er vel dog ikke Dr. Helms Mening! Men saaledes vil det opfattes. Og nu Heiren. Skal den ogsaa fremdeles have selve Ornithologernes Fredløhedsstempel paa sig. Den gamle Jagtlov var noget usikker i sin Dom herom, og det var først den bekjendte Høiesteretsdom, der fastslog, at den var fredløs. Og Vandrefalken? Hvad Skade gør den, naar man ikke er svært smaalig.

Nej lad os holde paa dette og kæmpe for det, alle vi som elske den danske Naturs rige Fugleliv: I Yngletiden skal her være Fred.

H. ARCTANDER.

MINDRE MEDDELELSER.

TO REDEFUND. Da jeg 4 Maj 1910 kom ind paa Byggepladsen ved det under Opførelse værende Alderdomshjem i Kolding, hørte jeg nogle faa Toner af den sorte Rødstjerts simple